

Dossier Wetri

door Ellen Pouwels

'Ik herinner me dat het heet en lawaaiig was in de weverij'

De Wetri: een bijna vergeten fabriek aan de Oudegracht

Het eens zo 'grauwe industriestadje Weesp' kende grote industrieën als Van Houten en De Magneet. Maar er waren ook minder bekende, zoals de Wetri, die eveneens topproducten maakten.

De Wetri, wat staat voor Weesper Tricotagefabriek, zat in de voormalige school van de

Protestantenbond aan de Oudegracht (foto). Er werd machinaal breiwerk van kunstzijde gemaakt, zogenaamde charmeuse in 20, 40 en 60 denier dat voornamelijk in eigen atelier werd verwerkt tot onderkleding, petticoats en nachtjaponnen. Ook zijn er enige tijd jersey

jurken gemaakt. De charmeuse, waarvoor het garen werd geleverd door de AKU op spoelen van zo'n 100.000 meter lengte, was ecru-kleurig. De stof werd na productie geleverd door respectievelijk Palthe en De Regenboog in Tilburg. Een deel van de stoffen werd doorgeleverd, de rest werd in het eigen atelier verwerkt. Het kant voor het ondergoed kwam uit het Zwitserse St. Gallen.

De Weesper Tricotagefabriek werd op 20 november 1934 opgericht door H. Henke, P. Baruch en G.J. Praasterink met een startkapitaal van f 50.000. Een jaar later werd het bedrijf omgezet in een naamloze vennootschap. Henke en Baruch overleden in 1937 waarna de schoonzoon van Henke, mr A.C. Jas, directeur werd (foto). Jas overleed in 1963 en werd opgevolgd door B. van de Broek. De Wetri sloot de poorten in 1974.

Al die tijd heeft Praasterink er gewerkt, op het laatst met H. Henke jr de enige aandeelhouders. Het aantal werknemers wisselde, maar lag gemiddeld zo rond de 50 mensen. Daarnaast was er nog een zogenaamd buitenatelier in Hattem onder leiding van de firma Van Raalten. In de Weesper archieven is maar bitter weinig te vinden over de Wetri. Des te meer informatie zit er nog onder de mensen die er hebben gewerkt of bij de kinderen van werknemers.

De wevers

De Wetri bestond uit twee grote delen, de breierij of weverij en het atelier. Daarnaast waren er een strijkerij, een expeditie-afdeling en de kantoren. In de weverij werd in

ploegendienst gewerkt. Er stonden zo'n 10 tricotagemachines afkomstig uit Engeland en Duitsland. Deze op betonnen funderingen geplaatste machines wogen tussen de 3000 en 4000 kilo, maakten zo'n 500 tot 800 bewegingen per minuut en produceerden stoffen van anderhalve meter breedte. Het bedraden van de machines was een hoop werk. Tussen de machines liepen de wevers

om alles in de gaten te houden. Viel er bijvoorbeeld een ladder in het breiwerk, dan werd de machine stopgezet om de fout te herstellen. Het was hard werken, zeggen de ex-werknemers. 'Mijn vader liep altijd met een loep op zak om het breiwerk te

controleren,' aldus Fred Draaijer over zijn vader Klaas die als wever veertig jaar bij de Wetri werkte. 'Ik herinner me dat het heet en lawaaiig was in de weverij en dat het er naar naaimachine-olie rook. Ik vond de machines vooral heel groot.' Matthijs van Spengen werkte van 1937 tot 1974 in de weverij, de laatste twintig jaar als chef. 'Het waren knotsen van machines die veel herrie

maakten,' aldus zijn zoon. Ook Van Spengen had meteen in de gaten als er iets mis ging. Dan werden de machines stopgezet. Harry Metz was in de jaren vijftig ook wever. Hij is nog steeds enthousiast over de Engelse machine, waarschijnlijk een Courtauld, die hij prettiger vond dan de Duitse machines. 'Het was een mooi vak, maar erg zwaar. Na twee rugoperaties mocht ik het werk niet meer doen. Ik ben toen naar de Amro-bank gegaan. Geen ploegendiensten meer en ik verdiende nog beter ook.' De broer van Harry Metz werkte ook bij de Wetri. Hij leerde er zijn vrouw Janny kennen die lockster was in het atelier.

De monteurs

Bij machines die dag en nacht werken zijn monteurs onontbeerlijk. De Wetri had die zelf in dienst of er kwamen fabrieksmonteurs over uit Duitsland en Engeland. De eigen monteurs werkten alleen in dagdienst. Viel 's nachts een machine uit dan werd hij pas de volgende dag gerepareerd. Een monteur onderhield niet alleen de weefmachines, ook de naaimachines. Toon Hardonk (foto) was zo'n monteur in eigen

dienst. Volgens zeggen kon hij alles repareren en was hij bijzonder handig. Zo bouwde hij eens op kleine schaal een weefmachine na. Hardonk overleed in 1956.

Ed Masereeuw werkte van 1968 tot 1973 in als monteur bij Wetri. 'Ik werd aangenomen door Praasterink en Van de Broek

wiens dochter Emmy ook bij de Wetri werkte. Henke, de zoon van één van de oprichters, was vertegenwoordiger. Die had de leiding over de verkoop binnen-en buitendienst. Dan was er nog een verkoper buitendienst. Op een gegeven moment nam de Wetri atelier de Ruco in de Amsterdamse Spuistraat over en moest ik daar ook de machines onderhouden. Toen de Ruco werd opgeheven kwam directeur Jan Hendrikse in de directie van de Wetri. Later is hij naar Singapore vertrokken en importeerde hij kleding. De Wetri werkte ook samen met Hollandia

ondergoed in Veenendaal. In mijn tijd maakten we vooral dusters en nachthemden. Voor een onderjurk die bij de Hema 15 gulden kostte betaalde je hier in Weesp bij Schrijver 39 gulden. Dezelfde onderjurk, maar dan alleen met een ander kantje.' De machines kwamen in zijn tijd op één na allemaal van de firma Maier bij Frankfurt.

Als het nodig was ging Masereeuw met de auto van directeur Van de Broek in Duitsland onderdelen halen. 'Het was een prima bedrijf en ik heb er met veel plezier gewerkt. Er was

een prettige sfeer. Maar ik ben toch vertrokken naar een bedrijf dat de machines verkocht omdat ik in 1973 de teloorgang van de Wetri al voelde aankomen.'

Het atelier

Het atelier stond lange tijd onder leiding van Marietje Ruarus-Hardonk - zuster van Toon Hardonk - en Alie Visser. Zij ontwierpen de modellen die door de naaisters in elkaar werden gezet. In het atelier werkten uitsluitend vrouwen en meisjes achter de

naai-, lock-, en zoommachines. Een handige naaister mocht ook ontwerpen. Een korte periode is er ook een lopende band ingezet en werkten de vrouwen op stukloon, maar dat duurde niet lang. Een opleiding voor naaister was vaak niet nodig. Men begon met draadjes afknippen en oriënteerde zich welke machine leuk leek. Hoewel er hard gewerkt moest worden, was de sfeer goed

en erg gezellig. Er werd veel gelachen. 'Er werkten veel familieleden en vriendinnen,' herinnert Gees van Doorn-Arendse zich. Zij zat in de jaren vijftig bij de Wetri twee keer gedurende enige jaren achter de lockmachine. 'Het was heel precies werken anders kwam je niet uit. Ieder had zo zijn eigen werk. Knippen, zomen, kant of schouderbandjes aanzetten, locken, knoopsgaten maken. Je moest wel je eigen schaar meebrengen. Wij van het atelier mochten niet door de voordeur naar binnen maar

moesten via de Grobbe. Ieder jaar ging de hele fabriek een dagje uit, naar de Efteling of Madurodam (foto). Dat was erg gezellig. En de dag voor de vakantie werd er allerlei lekkers gehaald bij snackbar Nelis. Voor eigen rekening, dat dan weer wel.' Ondanks de gezelligheid

was het verloop in het atelier veel groter dan in de weverij. Allereerst waren het vrijwel allemaal jonge vrouwen die aan een gezin begonnen en dus stopten met werken. Daarnaast lokte Amsterdam, waar de lonen hoger lagen, en ook als thuisnaaister kon je meer verdienen. Nadat het ondergoed of de nachtjaponnen in elkaar waren gezet werden ze gestreken, verpakt en met Van Gend & Loos naar grote klanten als de Hema, De Bijenkorf en Gerzon, maar ook naar veel kleine afnemers.

Diamantair

Pien van Lier-Jas, dochter van A.C. Jas, weet nog veel over de Wetri. 'Mijn grootvader H. Henke was eigenlijk diamantair. Toen het in de crisisjaren slecht ging, heeft hij met het laatste restje geld de Wetri opgericht. Er was altijd te weinig kapitaal en er moest steeds worden overlegd met de Amsterdamsche Bank. Ik vond het als klein

kind altijd heerlijk als ik met mijn vader mee mocht naar de fabriek. Daar werd ik enorm in de watten werd gelegd. Ik kreeg gummetjes en potloden en werd ook meegenomen naar kruidenier Mouwe waar ik drop kreeg. Sensationeel vond ik de machines in de weverij die een enorme herrie maakten.' Directeur Jas was een vrolijke man (foto) met veel internationale contacten. Daarnaast was hij erg artistiek en ontwierp bijvoorbeeld japonnen (schets) en bedacht originele namen voor luxe ondergoed.

Pien herinnert zich ook juffrouw Driller, een Duitse halfjodin die prachtig kon naaien. En monteur Toon Hardonk die alles kon repareren en handig was. 'Toen de fabriek tijdens de oorlog geen electriciteit meer had, heeft Hardonk een machine gemaakt met fietsen en dynamo's erop. De jongens moesten fietsen en zo stroom opwekken voor de naaimachines. De weefmachines stonden stil omdat er geen grondstoffen meer waren. Maar klanten konden wel hun kleding laten vermaken,

bijvoorbeeld een jongensbroek uit een heren-pantalon of van twee jurken één. De orders werden verzameld in Naarden waar wij woonden. Marietje Hardonk van het atelier nam daar de maten. Mijn vader ging in de hongerwinter met de slee of op de fiets met de vermaakgoederen naar Weesp. Een paar weken later kwam alles weer terug naar Naarden. Mijn vader had maar één doel met het verstelwerk: het personeel vasthouden zodat hij na de oorlog meteen weer aan de slag kon. Zijn grote angst was altijd zijn mensen kwijt te raken aan Amsterdam omdat daar de lonen hoger waren.' Net als andere bedrijven, deed ook de Wetri, waar

toen 60 mensen werkten, in 1941 mee aan de Februaristaking. Ook werd er in de oorlog bij het bedrijf geregeld ingebroken.

Op kantoor

Na de oorlog werd de draad letterlijk weer opgepakt en was het 'business as usual'. Pien van Lier: 'In 1959 kreeg de fabriek nog een financiële knauw toen een Belgische klant met ongedekte cheques betaalde. Maar de loop van de jaren zestig ging het financieel allengs beter.' Een neef van haar, Bob Erwig, werkte in de jaren vijftig op kantoor als arbeidsanalist waar hij zich een 'jonkie' voelde tussen de al wat oudere mensen. 'Praasterink met eeuwig een sigarenpeuk in zijn mond en de kapper die de hele staf van de Wetri knipte', mailt hij vanuit Canada. Bets Sluyk Scheermeijer werkte van 1954 tot 1963 op de debiteuren- en loonadministratie. 'Er zat daar ongeveer zeven man. Toen ik er pas was, dacht ik dat ik gek werd. De hele dag dat gestamp van de machines en we hadden alleen maar bovenramen. Ik voelde me opgesloten. Maar als de machines uitvielen en het ineens heel stil werd, dan miste je het wel. Het was een klein maar gezellig kantoor. Ieder jaar gingen we met het hele bedrijf een dagje uit, naar het Drielandenpunt of De Efteling. Na negen jaar had ik er genoeg van om in dat akelige hok aan het Ziekengrachtje (zo noemde men dat stukje Oudegracht. EP) te zitten en ben ik in een manufacturenzaak gaan werken.' In de jaren zestig werkten er ook Italiaans gastarbeiders bij de Wetri. Pien van Lier: 'Mijn vader leerde zichzelf Italiaans om met ze te kunnen communiceren.'

De grote brand

Hoewel de Wetri tijdens de grote brand van Weesp in 1968 pal tegenover het brandende Geesink-complex aan de Nieuwstad lag, bleef het kurkdroge pand vol brandbare stoffen gespaard. Dat mag een wonder heten want het vensterglas stond bol van de hitte en verderop in de binnenstad ontstonden door overwaaiend vlieg vuur verschillende kleine brandjes. Fred Draaijer mocht tijdens de brand als jongetje met zijn vader mee naar de fabriek. 'De stenen van de buitenmuur waren zo heet dat je er niet eens je hand op kon houden. We konden vanwege de hitte niet door de voordeur naar binnen maar moesten via de Middenstraat.' Er stond een straffe wind die er voor zorgde dat er brandend verpakkingsmateriaal van Philips-Duphar, dat in het pand van Geesink lag opgeslagen, over Weesp dwarrelde. De brandweer had haar handen vol aan het brandende pand van Geesink en de inmiddels in brand staande Gereformeerde Kerk waardoor de binnenstadsbewoner op zichzelf aangewezen waren. In de Wetri was de stroom was eraf en er was geen waterdruk. Matthijs van Spengen, Ed Masereeuw en anderen hielden met emmertjes water het onbeschotte dak nat en traptten de brandende deeltjes uit.

Het einde

Begin jaren zeventig ging het met de Wetri steeds moeizamer. Omdat men liever katoen droeg, nam de vraag naar nylon onderkleding af. Daarnaast werd de

concurrentie uit Zuid-Europa en het Verre Oosten steeds feller. Daarop inspeland liep directeur Jas al in de jaren zestig met plannen rond om een tweede productiebedrijf te openen in Zuid-Afrika, maar dit is er nooit van gekomen. Over het einde van het bedrijf bestaan verschillende lezingen. De Wetri zou in 1974 verkocht zijn aan Hollandia dat ook weer ophield te

bestaan. En het handelsmerk zou zijn overgenomen door Perfector groothandel in voeringstoffen en capiton (gestikte stoffen). Het buitenatelier in Hattem sloot in 1975 de deuren. Na de sluiting kocht de gemeente Weesp het oude schoolgebouw voor

f 210.000. Over een nieuwe bestemming werd lang gedubd. Uiteindelijk werd het gebouw in 1978 gesloopt (foto). Daarvoor in de plaats kwam het 'Het Oude Convent', een complex wooneenheden voor één- en tweepersoons huishoudens (foto), zo genoemd omdat op die plek in de middeleeuwen

één van de twee Weesper kloosters had gestaan. . En zoals het zo vaak gaat: tijdens de sloop lag het bedrijfsarchief tussen de puinhopen, maar daar keek niemand naar om...

Dit Wetri-verhaal werd eerder gepubliceerd in 'Historisch Weesp' nr 1, maart 2012

Hieronder vindt u enkele herinneringen en foto's van de Wetri.

Martin van Hooren uit Naarden schreef maart 2012:

Ik heb tussen medio 1960 en medio 1964, vier jaar dus, bij de Wetri op kantoor gewerkt waar ik de administratie deed en heb daar een leuke tijd gehad. In dat eerste jaar kwamen er twee Italianen in de weverij werken waarvan ik de namen nog ken: Giovanni Impellizzeri en Elio Piombo. Ik weet dat Giovanni later met een Weespse is getrouwd. Ik heb helaas geen foto's en ander materiaal van de Wetri, wel een foto van een uitstapje naar de Veluwe. Na mijn tijd is de Wetri overgenomen door Hollandia in Veenendaal en nog veel later ik weet niet wanneer is de productie door andere fabrieken overgenomen. Wat is er nog meer te vertellen? De Wetri had een loonbedrijf in Hattem. Wij hadden twee afnemers van stoffen. Dat waren Pribor in Soest en Lingano Gennep. Het geweven materiaal werd altijd behandeld - verven, ruwen (duvetine) wassen enzovoort - door Palthe in Almelo en in België door Teinturerie Belgo Suisse in Schaerbeek. Daar werd wekelijks één vrachtauto aan geleverd. Onze grondstoffen (garen) kwamen van de AKU Arnhem en Bemberg (Duitsland). Onze export naar België werd gedaan door de in Naarden wonende meneer Van de Broek. Namen van bedrijven daar die ik me herinner zijn Samtex, Denderleeuw, en Merkaert?

Gereed product

Voor onze producten werden, voor zover mij bekend, geen namen gehanteerd. Een gereed product kreeg alleen maar een nummer, bijvoorbeeld Petticoat 8514. Deze '8514' kostte inkoop overigens f 14,95. Met deze petticoats, jupons, onderjurken en meer producten ging de heer Henke, zoon van de oprichter, naar bijvoorbeeld het hoofdkantoor van de Hema in de Ruysdaelstraat nummer 49 in Amsterdam. Omdat de Hema voor ons een grote klant was, was het altijd spannend wat ze zouden afnemen. In die petticoats was overigens kant verwerkt uit Calais (Frankrijk) dat veel stijver was en bleef, maar dan ook duurder was dan het zogenaamde raschelkant dat uit Duitsland bij de firma Schieder in Lippe vandaan werd geleverd en dat meer op katoenbasis was gemaakt.

Gemoedelijk

De Wetri-weverij verwerkte 20, 30, 40 denier. Het was de tijd van de nylon overhemden (onder andere Kenmore no-iron), die later toch weer terrein moesten prijsgeven aan katoen met bijmenging. De in Naarden wonende heer Praasterink, die tevens aandeelhouder was van de Wetri, ging over de weverij. Volgens mij meer als hobby want hij was in mijn tijd al gepensioneerd. Hij kocht altijd eitjes bij het

winkeltje van Mouwe, achter de Wetri, en las op kantoor steevast 'De Telegraaf'. Op kantoor ging het er overigens heel gemoedelijk aan toe. Ik herinner me nog dat mijn beginsalaris 220 gulden was, wat in die tijd normaal was op basis van je leeftijd (ik ben nu zeventig).

Collega's

Andere collega's op kantoor waren de heer en mevrouw Alberts, de heer Bob Erwig (arbeidsanalist), Bets Scheermeijer, Joke Beek en de eerder genoemde heren Henke en Van de Broek. In het magazijn werkten Joop vd Meer, de heer Flamand en de heer Rasbach. Toen Joke ons verliet was de jongste Frieda Swankhuizen. Voor directeur Jas, die ook in Naarden woonde, moest ik soms hele verslagen tikken want hij zat in allerlei instanties en clubs. Als hij een brief schreef naar notaris Meyer dan begon die met de aanhef: 'Geachte Eendenbroeder.....'

Van de mensen die op het atelier werkten herinner ik me de volgende namen: Lies en Ria van Kooten, Eef Grooteboer, Wil Dijkstra, mevrouw Ruarus (cheffin) en Ali Visser. Bij de Technische Dienst werkte Toon Hardonk die ooit zelf een motorschip bouwde. Ik ben nog bij de tewaterlating geweest.

Uitstapje

De Wetri organiseerde elk jaar een uitstapje voor haar personeel. In een oud album heb ik vier foto's uit die periode waarvan één met daarop drie schonen met hoog opgestoken haar die in het atelier werkten, ik met Lies in een bootje bij de Julianatoren in Apeldoorn en Bob Erwig met vrouw, Frieda en vriendin. De reis ging naar de Imbosch en een forellenkwekerij in Emst.

Dit was wel zo'n beetje wat ik nog weet van de Wetri. Na 1964 heb ik eigenlijk geen contact meer gehad met de Wetri-collega's. Tenslotte nog één leuk ding. Bij het scheiden van de markt - ik ging in Hilversum op een handelskantoor werken - kreeg ik onder de rook van Apeldoorn een scooterongeluk. Toen is mijnheer Henke met mijn ouders mijn laatste salaris nog komen brengen.

Martin van Hooren
Meerstraat 24
1411 BH Naarden

- - - - -

Internationale waardering voor Wetri-directeur Jas

Mr Albert Carel Jas werd op 8 januari 1904 in Padang Pandjang op Sumatra geboren. Hij studeerde in Amsterdam medicijnen. Later stapte hij over op Indisch recht. In

1930 werd hij benoemd tot substituut griffier in Soerabaya. Een jaar later trad hij toe tot een advocatenkantoor in die stad. In 1936 keerde hij terug naar Nederland waar hij na het overlijden van zijn schoonvader H. Henke de leiding op zich nam van de Wetri in Weesp. Vanaf dat moment heeft hij zich ook ingezet voor allerlei verbeteringen in de tricot- en kousenindustrie. In 1938 werd de Vereniging Nederlandse Tricot Conventie opgericht waarvan hij tot de opheffing in 1944 secretaris was.

Handelsbevordering

Na de bevrijding richtte hij zijn activiteiten op het totstandbrengen van redelijke lonen en arbeidsvoorwaarden in de Nederlandse tricot- en kousenindustrie. Hij beëindigde deze werkzaamheden pas op het moment dat de eerste officiële CAO in de Nederlandse textielindustrie tot stand was gekomen. Vanaf 1 januari 1953 was hij voorzitter van de inmiddels opgerichte Vereniging van Tricot- en Kousenfabrikanten. Hij zou daarna nog twee keer tot voorzitter benoemd worden.

Daarnaast was Jas actief in de Europese tricot- en kousenindustrie. Ook de exportbevordering had zijn aandacht en de problemen met de handel met de ontwikkelingslanden en de staatshandellanden. In 1955 was hij mede-oprichter en eerste directeur van de Federatie voor de Nederlandse Export in Rotterdam. Tijdens deze periode ontwierp hij een groots opgezet plan voor de reorganisatie van de exportvoorlichting en –bevordering, waaruit uiteindelijk de Centrale Kamer voor Handelsbevordering voortkwam.

Dat Albert Jas internationaal bekend was en werd gewaardeerd, blijkt uit het feit dat zelfs de Amerikaanse vakpers aandacht besteedde aan zijn overlijden op 21 oktober 1963.

- - - - -

De Wetri in de oorlog

Politiestempel

P. Vos, oud-politiefchef van Weesp schrijft in zijn 'Herinneringen van een oud-politiefchef '40-'45':

'Op zekere dag krijg ik van de adjunct-directrice van de Wetri – een Duitse halfjodin die al jaren in Weesp werkzaam was en van wie we wisten aan welke kant zij stond – het verzoek of ik niet voor een politiestempel kon zorgen. Wij hadden pas een nieuwe, maar het oude was nog goed bruikbaar en misschien voor het bestemde doel nog

beter geschikt dan een nieuwe stempel. Het oude stempel bracht ik naar de woning van deze dame in Amsterdam. Toen ik binnenkwam zaten er twee Duitse officieren en dat was een rare gewaarwording. Na een paar minuten vertrokken zij. Juffrouw Driller vroeg of ik het stempel meegebracht had. Ik zei dat ik het niet had, want ik was van haar zojuist vertrokken bezoek wel even geschrokken. Aan haar oprechtheid had ik nooit getwijfeld en feitelijk deed ik dat nog niet, maar ja je kon nooit weten. Zij bemerkte mijn ongerustheid en schoof de bank waarop de officieren hadden gezeten wat opzij en daar lagen een aantal stenguns. Of ik nu nog het stempel niet bij me had? Ja, en toen heb ik het maar gegeven. Wat er allemaal met die stempel gestempeld is weet ik niet, maar toen ik kort na de bevrijding in 1945 eens op het Hoofdbureau van Politie te Amsterdam kwam, zei een der aanwezige rechercheurs: 'Je mag ook wel eens een nieuw stempel aanschaffen, want dat is danig versleten.'

- - - - -

Groepsfoto van voor de oorlog voor het pand van de Wetri aan de Oudegracht

Duitse cheque

Dochter Pien van Lier-Jas weet zich nog het volgende te herinneren:

‘Mijn vader had voor de oorlog een auto, die op een gegeven tijdens de oorlog door de Duitsers gevorderd werd. Daar kreeg je geld voor. De Duitsers hadden een cheque uitgeschreven, maar de auto nooit opgehaald. Mijn vader verstopte vervolgens de auto achter meubels in een garage. Direct na de oorlog haalde hij hem weer tevoorschijn. Aan de Canadezen vroeg hij benzine, zo kon hij weer rijden. De cheque van de Duitsers had hij ingelijst aan de muur hangen.’

- - - - -

Uitstapje naar de Efteling

- - - - -

Namen van Wetri-werknemers

Tijdens het schrijven van het verhaal over de Wetri voor het eerste nummer van ‘Historisch Weesp’ doken er steeds meer namen op van mensen die bij dit Weesper bedrijf gewerkt hadden. Hieronder deze namen. De lijst is niet compleet. En omdat de namen tijdens interviews genoemd werden, kunnen er spelfouten in voorkomen:

de heer Alberts, mevrouw Alberts, Joke Beek, Corrie Bonneth, de heer Bos, de heer B. van de Broek, Emmy van de Broek, Gees van Doorn-Arendse, Klaas Draayer, Gerda Dooyeweerd, juffrouw Driller, Wil Dijkstra, Bob Erwig, de heer Flamand, Lenie Flierman, Eef Grootbroer, Lies Hamers, Marianne de Haan, Toon Hardonk, Pieta Haring, Geertje Haselager, Jan Hazewindes, mevrouw Heiligers, Jan Hendrikse, de heer H. Henke, Hans Henke, mevrouw Heiliger, Martin van Hooren, de heer A.C. Jas, Clemens Kniesmeyer, Lies van Kooten, Ria van Kooten, R. of H. Leurs, Annie Lammen, Ed Masereeuw, Joop van de Meer, Evert Metz, Harry Metz, Janny Metz-Kreuger, Loes Metz, Hanna Moseman, Yvonne Portengen, de heer Praasterink, de heer Rasbach, Marie Ruaris-Hardonk, Bets Sluyk-Scheermeijer, de heer Van Spengen, Frieda Swankhuizen, Annie Slump, Willy Schurink, Hennie Vegen, Alie Visser, Jopie Vos, Jan Vuist en Winny van Vliet.

Mocht u nog meer informatie over de Wetri hebben of beschikken over fotomateriaal, dan kunt u contact opnemen met Ellen Pouwels, e-mail: pouwels.ellen@gmail.com

Weesp 01.05.2014

Copyright 2014

Deze pulicatie mag niet worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteurs.